

Séria VII, číslo 11

KDO JE TENTO MELCHISEDECH?

**kázáno 21. 2. 1965
v Jeffersonville Indiana, USA**

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

KDO JE TENTO MELCHISEDECH?

(Who Is This Melchisedech?)

Kázáno 21. 2. 1965 v Jeffersonville, Indiana, USA

Skloňme své hlavy k modlitbě. Drahý nebeský Otče, slyšeli jsme píseň „Věř jen věř.“ Dává nám vědět, že nic jiného nemusíme učinit pro to, abychom zdědili všechna zaslíbení Boží, než jim prostě věřit, neboť stojí napsáno: „Všechny věci jsou možné tomu, kdo věří.“ Voláme jako ten muž, jehož dítě mělo epilepsii: „Pane, já věřím, pomoz mé nedověře!“

Děkujeme Ti za velikou sílu, za velké zjevení Sebe sama nám v těchto posledních dnech. Rozradostňuje a obšťastňuje to naše srdce, když víme, že jsme ve spojení s živým Bohem, který to opět potvrzuje fyzickými a hmotnými důkazy, jak to činil v minulých dobách a zaslíbil i pro tuto dobu. Jsme Tobě, našemu Bohu, tak vděční. Zatímco se v našem čase zdá, že sotva někdo ví, jakou cestou má jít, jsme rádi, že jsme našli bezpečnou zónu, útočištné místo.

Požehnej nás dnes večer, Pane, když budeme kázat Tvé Slovo. Necht' zaslíbení, která jsi nám dal, živíme a posilujeme v našich srdcích, v uctivé bázni si jich vážíme a v božské kázni uposlechneme. Prosíme o te ve jménu Ježíš. Amen.

Oběť lásky? To jste neměli dělat. Kdo k tomu dal podnět? Jsi ty ten viník? Míním tím manažera. Řekl, že pro mne vyzdvihl oběť lásky. To neměl činit. Jsem za to vděčný, ale kvůli tomu sem nepřicházím, Bůh to ví; mnohý dík, Pán necht' vás požehná. Učiním vše, co mohu a použiji je pro misijní práci v cizině. Tak vím, že to bude užito pro království Boží. Jak Pán dá, sám to vezmu s sebou do příslušné země, abych jim přinesl stejné evangelium, které slyšíte v tomto týdnu i vy, kteří zde sedíte. Pak budu vědět, že s tím bylo naloženo tak, jak vy očekáváte. Pán mi při tom pomoz.

Jsem velmi vděčný, že v tomto týdnu přišli tak mnozí a také za vás všechny, kteří jste s námi spojeni telefonním přenosem. Jsme za vás všechny vděční. Billy mi dnes ráno řekl: „Tatínku, kdybys sem přišel se mnou dnes hned časně po svítání, mohl bys vidět, jak matky krmily své malé děti v autech a jak tito ubozí lidé seděli v dešti a čekali, až se otevrou dveře.“ Vidíte, jakým pokrytcem bych byl, kdybych vám říkal něco jiného, než pravdu? Pak bych byl skutečně zlým člověkem. Mnohdy musím zranit, avšak ne proto, že to chci, ne já to jsem, kdo zraňuje, - je to pravda, která bolí. Avšak já věřím, že to je důvod, proč přicházíte, neboť jsem

k vám smrtelně upřímný a dělám všechno, co mohu, abych vám pomohl. Pán požehnej jednomu každému z vás.

Nyní bych chtěl poděkovat lidem, kteří s námi tak dobře spolupracují, a i zodpovědným tohoto města, kteří nám pronajali toto auditorium i aulu školní budovy. V případě, že ti zodpovědní činitelé jsou zde, chtěl bych jim vyslovit svůj dík. Chtěl bych poděkovat za dobrou spolupráci i správci domu, Thurstonu Golvinovi. Podpořil nás, abychom to dostali a byl zde každý večer přítomen.

Děkujeme policistům z Jeffersonville, že přišli za docela nepatrný obnos, a postarali se o pořádek. Myslím, že za pouhé dva dolary na hodinu sem poslala policie speciální pohotovost, aby seřadila auta při parkování a postarala se o pořádek, aby všechno proběhlo v pořádku. Jsme jim za to vděční. Ani technika u mixážního zvukového pultu jsem nepřehlédl a nikoho, kdo nějakým způsobem pomáhali. Jsme vám skutečně vděční.

Děkuji vám všem za dary. Billy mi přinesl několik krabic s pralinkami, atd. Na jedné z nich jsou napsána ta blahoslavenství s obrazem Krista, jež zobrazuje kázání na hoře. Je to skutečně krásné. Děkuji vám za to. Bylo tak moc věcí, že vůbec nevím, jak bych vám za to měl poděkovat, i za podporu při financování těch shromáždění. Vážíme si toho z celého srdce. Pán bohatě požehnej každého z vás.

Billy říkal, že vás mnoho prosilo o osobní rozmluvu, během tohoto času. Jiní prosili o požehnání svých dětí. Ó, jak rád bych vyhověl! Avšak pohleďte: jestliže sem přijdu, pak je bezpodmínečně nutné použít celý čas k tomu, abych se ponořil do Slova a do modlitby, protože přece musím přinést tato poselství. Jsou pro nás neobyčejná. Jedná se totiž o to, abychom se nejprve dozvěděli vůli Boží, než tyto věci vyslovíme. Všechno musí souhlasit a musíme Boha prosit, aby nám to otevřel.

Jak Pán dá, brzy se opět vrátíme, pokud budeme moci být jeden den pryč. Vzkázal jsem, že by to mohlo být na velikonoce. Musím si to ale dříve ověřit, neboť myslím, že na tu dobu jsou oznámena shromáždění v Kalifornii. Je možné, že to tak není. Jakmile ale opět přijdeme do kaple, pošleme vám ze sboru lístek, v němž uvedeme datum i dobu.

Možná potom učiním, co jsem teď neudělal, že si vezmu čas, abych se modlil za nemocné. V žádné bohoslužbě jsme lidi nevolali dopředu a nemodlili se za nemocné. Poslal jsem je k našim bratrům. Bratr Lee Vayle a jiní kázali, modlili se za nemocné a křtili vodním křtem. Tím mi umožnili zabývat se jen Slovem. Děkujeme těmto mužům. Vykonalí svoji věc statečně.

Je zde tak mnoho přátel, které bych chtěl pozdravit. Předtím jsem viděl Johna a Earla. Tam je Dr. Vayle, jeden z těch zodpovědných za shromáždění, i bratr Roy Borders. Neměl jsem ani příležitost k tomu, abych těmto mužům stiskl ruku. Myslím na své přátele z Kentucky a tohoto okolí a rovněž na přátele kazatele. Jak rád bych jim podal ruku. Nedávno jsem tu viděl bratra Blaira. Přestože při těchto shromážděních bylo mnoho mužů, které miluji, ani jim jsem nemohl podat ruku. Není tomu tak, že bych se zdráhal to učinit, prostě nemám na to čas. Jsem stále ve spěchu.

Měl bych rovněž požehnat několik dětí. Vlastně jsem měl v tomto shromáždění požehnat svého vnuka, malého Davida. Ani na to jsem neměl čas. Jsem nyní po druhé dědečkem. Jestliže je zde dnes večer pan May: vypadá to tak, že hůl, již mi daroval, budu už brzy používat.

Řekl jsem Billymu: „Bible sice říká: ‚Bud’te plodní a množte se a naplňte zemi...‘, ale tato odpovědnost přece nebyla vložena pouze na tebe.“ Ta vnučata přišla rychle po sobě. Víte přece, že moje snacha nejprve neměla žádné děti. Nemohla je mít. Jednoho dne, když jsem šel ze shromáždění, mluvil ke mně Pán a řekl jsem: „Loyce, budeš mít syna. Pán tě požehnal. Ta ženská nemoc zmizela.“ Za devět měsíců se narodil malý Paul.

Dva měsíce předtím, než přišlo dítě na svět, jsme seděli jednoho rána u snídaně. Billy a jeho žena seděli naproti mně. Tu jsem viděl, že Loyce krmila malé děťátko, které bylo zabaleno do modré pokrývky a Billy seděl v rohu a krmil malého Paula. Řekl jsem: „Billy, viděl jsem právě vidění. V něm krmila Loyce dítě, které bylo zabaleno do modré pokrývky.“

On řekl: „Pak nebude nic z mého výletu na hon, neboť ten má být právě za devět měsíců.“

Za jedenáct měsíců se narodil malý David. Až doted’ jsem ho nemohl Pánu posvětit. Bude se to moci stát teprve, až se zase vrátíme. Vidíte tedy, co to je.

Miluji lidi i obecnství s nimi. Naši bratři se modlili za nemocné a vím, že to bylo úspěšné. Každý večer jsme se společně modlili za nemocné. Jak Pán dá, oznámíme na lístku, který pošleme dříve než se vrátíme, že bych zase chtěl užít dvou nebo tří dnů k tomu, abych se modlil za nemocné a učinil, co je v tomto směru možné.

Rád bych lidem ještě jednou poděkoval za jejich pomoc. Nyní chci dát ještě velmi krátce několik vysvětlivek k poselství z dnešního rána. (Pozn. př. br. Franka - Manželství a rozvod)

Bezpochyby jsem s tím nebyl úplně hotov, avšak myslím, že mu rozumíte. Jsem si jist, že nikdy nebudete vědět, co to pro mne znamená, to činit.

Vám se to zdá velmi jednoduché, avšak chápete, co činíme? Vyslovujeme něco na místě Boha. Dříve, než jsem to učinil, musel jsem dostat od Boha odpověď. ON sestoupil dolů, viditelně se ukázal a dal zjevení. Proto je to pro Církev. Myslete na to: To, co jsem řekl, je jen pro Církev!

Abyste měli důvěru a věděli, že to byl tentýž Bůh, co mi řekl tam, kde žádné veveryky nebyly: „Vyslov a řekni, kde se mají objevit!“ A stalo se to třikrát po sobě: Jestliže On může stejným Slovem stvořit něco, co tu předtím nebylo, oč více to obstojí ve dni soudu! Byli tam přítomni lidé, kteří tyto věci viděli a dověděli se, co tehdy řekl Pavel, že muži, kteří u něho byli, pocítili, že se země zatřásla, ale hlas neslyšeli. Avšak viděli ohnivý sloup.

Přesto mi to dělalo dobře po ukončení, když jsem viděl, jak se manželé a jejich ženy, o nichž vím, že jsou praví křesťané, navzájem objali a plakali. Slyšte, přátelé: Bůh potvrzuje Své Slovo skrze znamení a potvrzení, kterými dokazuje, že je to pravda. - Mluvené Slovo!

Pamatujte na to, když sestoupilo v oblaku světlo, jež dalo to zjevení, vyprávěla mi moje dcera Sára, že škola tam v Arizoně pohlédla na bezoblačné nebe a pozorovala tento tajemný mrak, v němž hořel oheň jantarové barvy a který se pohyboval sem a tam nad horou. Učitel dal třídě volno, nechal ji jít ven a zeptal se: „Viděli jste kdy něco takového? Podívejte se na to.“ Pamatujte si to, je to to stejné světlo jantarové barvy, které bylo na té skále. Je to tentýž Bůh, to stejné zjevení. ON řekl: „Řekni jim, že toto mají udělat.“ Je to to, co jsem vám řekl dnes ráno. Tak je to.

Jestli poslouchá můj dobrý přítel Roy Roberson v Tucsonu: Roy, vzpomínáš si na vidění, které jsi měl, když jsme byli na té hoře! Přišel jsi ke mně a tam nahoře byl oblak. Pamatuješ si ještě, že to, co On ti řekl, když jsi sestupoval, jsem ti řekl již předtím doma? To je ono, Royi. Nestarej se již, synu, stalo se to.

Nemůžete prostě posoudit, co to znamená! Je to milost! ON vás miluje! Vy milujete Je. Služte Mu v pokoře a vzývejte Ho pro zbytek svého života. Buďte šťastni a žijte nadále tak, jak jste. Zůstaňte tak, jestliže jste šťastni. Už nikdy nedělejte něco převráceného jako toto. Jděte kupředu; je to milost Boží.

Nyní, dříve než se ponoříme do Slova, bych se chtěl ještě jednou modlit. Kolik se vás bude modlit se mnou? Jdu přece od shromáždění do shromáždění. Budete se za mne modlit? Víte, chtěl bych, abychom všichni

společně zazpívali jednu píseň dříve, než se obrátíme ke Slovu, abychom poznali, že Bůh je nám blízký.

Je to prostě malé zasvěcení. Slyšeli jste někdy tu píseň **ON se o tebe stará?** Při slunečním svitu i žalu stará se On o vás.

Jedna dáma jde ke klavíru. I jí bych chtěl poděkovat. Ani vůbec nevím, kdo ona je. Je to dcera jednoho diakona. Ó, dcera bratra Wheelera. Nyní vyrostla. Není to tak dávno, co byla malým děvčátkem a seděla na mém klíně a nyní je mladou ženou. Děkuji jí, že své hudební nadání využila. Hraje velmi krásně. Udala bys nám ten tón, sestro? Společně nyní naladíme:

ON se o tebe stará...

Líbí se vám to? Zazpíváme to ještě jednou společně:

ON se o tebe stará...

Milujete Ho? Skloňme nyní své hlavy.

Drahý, milostivý Bože, touto krátkou poznámkou jsem chtěl lidem říci několik věcí a ještě jednou se odvolat na dnešní ráno, neboť lidé přišli, aby to slyšeli. Modlím se, ó Bože, abys dal lidem poznat, že jsi milující a starající se Bůh. Ne já jsem to byl, kdo to dal, Pane, bylo to potvrzeno, že je to pravda. Proto se modlím, drahý Bože, aby Tvá láska s lidmi vždy zůstávala. A i když se po shromáždění dnes večer rozloučíme a zase se musíme vrátit do svých domovů, udržuje nás něco vroucně pohromadě, Pane. Modlím se, abys tyto lidi požehnal.

Prosíme Tě, jestliže se nyní v modlitbě blížíme ke Slovu a potom se věnujeme napsanému Slovu, abys to napsané Slovo vzal a učinil nám je dnes večer živým.

Nechť můžeme říci to stejné, až tuto budovu dnes večer opustíme a rozloučíme se, abychom se vrátili domů, jako ti, kteří se vrátili z Emauz. Šli s Ním celý den a nepoznali Ho. Avšak, když toho večera s nimi vstoupil do místnosti a dveře byly zavřeny, udělal něco, co učinil před Svým ukřižováním. Podle toho poznali, že vstal z mrtvých. Učini to dnes večer opět, Pane. Dej to, zatímco jsou dveře zavřeny a Tvoje malá skupinka tu sedí a očekává.

Otče, až potom půjdeme do svých domovů, řekneme jako oni: „Nehorelo naše srdce v nás, když s námi cestou mluvil?“ Předáváme sami sebe a všechny do Tvých rukou, Pane. Učini s námi, co považuješ za správné. Ve jménu Ježíše. Amen.

Přejdeme teď rychle k bohoslužbě; otevřete se mnou epištolu k Židům. Budeme dnes večer velmi krátce mluvit o dalším zjevení v poselství, jak

Pán dá. Chtěl bych číst první tři verše z epištoly k Židům 7 a potom něco o tom říci. Nevíme, co Pán učiní. Nevíme to. Jediné, co činíme, je prostě věřit, bdít a modlit se, není-li pravda? Věříme, že On těm, kdo Ho milují, nechá všechny věci sloužit k tomu nejlepšímu, neboť tak to zaslíbil.

Nebo Melchisedech byl král Sálema, Kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracejícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání. Kterémuž i Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprve vykládá se král spravedlnosti, potom i král Sálema, to jest pokoje; bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn Synu Božímu, zůstává knězem věčně.

Přemýšlejte o této zvláštní osobě: Jaký to musel být vynikající muž. Ta otázka nyní jest: „Kdo je tento muž?“ Teologové měli rozličné názory, avšak od otevření sedmi pečeti je ta tajemná Kniha pro nás otevřena. Podle Zj. 10, 7 měla být andělem posledního církevního věku posunuta do zorného pole všechna tajemství, která stojí napsána v této Knize a zůstala skryta během věků reformátorů. Kolik vás ví, že to souhlasí? Tak to je. Měla být přinesena. Všechna tajemství tajuplné Knihy mají být zjevena poslu církevního věku Laodicee.

Vidíme, že o této osobě a tomto tématu panuje mnoho rozporů, a myslím, že jsme oprávněni, abychom do něho vnikli a zjistili, kdo to je. O něm existují různé učitelské názory. Jedni říkají, že to byl jen mythos, žádná skutečná osoba. Druzí říkají, že to bylo kněžství - Melchisedechovo kněžství. Daleko rozšířený názor, se kterým jich souhlasí víc, než s tím prvním je ten, že to bylo kněžství. To není možné, neboť ve 4. verši stojí, že to byla osoba, muž. Aby mohl být osobou, musel být člověkem - mužem. Nebyl to žádný řád, nýbrž osoba.

Nebyl ani kněžstvím, ani nějaký mýtus. Byl osoba, a to osoba věčná. Všimli jste si, že nemá ani otce ani matky, žádný začátek, ani konec svého života. Ať byl kýmkoliv - žije dnes večer stále ještě, neboť Bible zde říká, že nemá ani otce ani matky, ani začátku svých dnů ani konec svého života. Tedy to musí být věčná Osoba. Souhlasí to? Věčná Osoba. Proto to může být jen jedna Osoba: je to Bůh, neboť On je jediný, který je věčný - Bůh.

Chtěl bych, abyste jednou četli v 1. Tim. 6, 15 - 16. Důvod, proč se zastávám toho, že byl Bohem, spočívá v tom, že je jedinou osobou, která může být nesmrtelná. Bůh sám se oznámil jako osoba. Byl to On, který nemá žádného otce, žádné matky, žádný začátek ani konec Svého života.

Zjišťujeme, že mnoho lidí z Písma učí, že božství sestává ze tří osob. Nelze být osobností a nebýt osobou. Neboť, aby někdo byl osobností, musí být osobou.

Nedávno přišel jeden baptistický kazatel ke mně domů a řekl: „Až budeš mít jednou čas, chtěl bych tě opravit ohledně božství.“ Byla to vlastně jeho slova v předcházejícím telefonním rozhovoru.

Odpověděl jsem: „Mám čas nyní, neboť bych chtěl být opraven. Všechno ostatní odložme stranou.“

Přišel tedy a řekl: „Bratře Branhame, učíš, že existuje jen jeden Bůh.“

Odpověděl jsem: „Ano.“

„Nuže“, pravil, „věřím, že je jen jeden Bůh, avšak jeden Bůh ve třech osobnostech.“

Vyzval jsem ho: „Můj pane, opakuj to ještě jednou.“

Řekl: „Jeden Bůh ze tří osob.“

Zeptal jsem se: „Kde se ti dostalo vzdělání?“ Jmenoval mi jeden biblický seminář. Nato jsem řekl: „Tomu nemohu věřit. Člověk nemůže být osobou, aniž by byl osobností. Je-li někdo osobností, pak je přece samostatnou osobou. Je to samostatná, individuální bytost.“

Mínil: „To nedokáží vysvětlit dokonce ani teologové.“

Odpověděl jsem: „Je to zjevení.“

Odvětil: „Zjevení nemohu přijmout.“

Řekl jsem: „Pak neexistuje možnost, aby ti to mohl Bůh kdy darovat, neboť je to skryté oněm moudrým a chytrým, nedospělým je to ale zjeveno. Dětem, které to přijímají ochotně, je to zjevováno.“ Opakoval jsem: „Jinak není žádná možnost, aby se ti to mohlo od Boha dostat. Uzavíráš se před Ním. Celá Bible je zjevení Boží. Neexistuje žádná jiná možnost, jak poznat Boha, než zjevením. ... a komu Její chce Syn zjevit? Všechno je zjevení. Jestliže neuznáváš zjevení, pak jsi jen studeným teologem a neexistuje pro tebe naděje.“

Zjistili jsme, že tato osoba neměla otce ani matku, začátek ani konec svého života. Byl to Bůh *En morphe*. Toto slovo pochází z řečtiny a znamená „proměněn“. Používá se ho, když se On sám promění z jedné osoby do jiné - *En morphe* (čte se „morfe“). Toto řecké slovo *En morphe* se užívá v divadelnictví, a to tehdy, když nějaký představitel změní svoje přestrojení, aby představil jiný charakter.

Předtím, než Rebeka nedávno dostala vysvědčení na odchodnou, předváděli na její škole kus od Shakespeara. Jeden mladý muž musel ně-

kolikrát změnit svůj kostým, protože musel hrát dvě nebo tři různé role - avšak byla to vždycky stejná osoba. Jednou vystoupil jako darebák; příště hrál jinou roli.

Řecké slovo **En morphe** tedy znamená, že On změnil své „přestrojení“. To Bůh učinil. Je to vždycky ten stejný Bůh. Bůh v podobě Otce, Duch, ohnivý sloup - tento Bůh se stal tělem a přebýval mezi námi. **En morphe** - vzal na sebe podobu, aby mohl být viděn. Nyní je tentýž Bůh Duch svatý. Otec, Syn, Duch svatý nejsou tři Bohové, nýbrž to jsou tři oznámení, tři vystoupení jednoho Boha.

Bible říká, že existuje jen jeden Bůh - ne tři. To však nemohou pochopit. Jestliže vám to nebylo otevřeno, máte stále ještě tři Bohy. Tohle byste Židu neudělali hodnověrným, někomu, kdo se v tom vyzná. Říkám vám, on ví, že existuje jen jeden Bůh.

Pohledte, je to jako u sochaře, který zahalí své dílo. To Bůh udělal v těchto věkách. Bylo to skryto. Všechny tyto věci byly skryty a měly být zjeveny v tomto věku. Bible říká, že na konci dnů budou zjeveny. Je to jako u sochaře, který své dílo ponechává zahalené až k času, kdy ten závoj sejme. Pak je to viditelné. Právě tak to bylo s Biblií. Je to dílo Boží a bylo zahaleno. Od založení světa bylo zakryto jako sedminásobné tajemství. Bůh dal ale zaslíbení, že v tomto dni, ve věku Laodicejské církve odejme zahalení z celé věci, abychom to mohli spatřit. Jak nádherné!

Bůh, **En morphe** byl zahalen v ohnivém sloupu.

Bůh, **En morphe** byl v jednom Muži jménem Ježíš.

Bůh, **En morphe** je ve Svě Církvi.

Bůh nad námi, Bůh s námi, Bůh v nás - sestoupení Boží. Když On ve Svě svatosti sestoupil na horu, nemohl se Ho nikdo dotknout. Dokonce zvíře, které se dotklo hory, muselo zemřít. Potom Bůh sestoupil dolů, změnil Svůj stánek, přišel a bydlil mezi námi. Stal se nám podobný a mohli se Ho dotýkat. Bible říká v 1. Tim. 3, 16: „A veliké je tajemství pobožnosti: Bůh zjeven jest v těle“ - dotýkali se Ho rukama. Bůh jedl maso. Bůh pil vodu. Bůh spal. Bůh plakal. ON byl jako my! Jak nádherně je to v Bibli vypořobněno. Byl to Bůh nad námi; byl Bůh s námi; nyní je to Bůh v nás, Duch svatý - ne třetí osoba, nýbrž táž Osoba.

Bůh sestoupil dolů, stal se masitým tělem a podstoupil smrt v Kristu, aby mohl očistit Církev, aby v ní přebýval a měl obecenství. Bůh miluje obecenství. K tomu člověka na počátku stvořil - k obecenství. Bůh bydlí mezi cherubíny.

Pozorujte, On stvořil lidi, avšak lidé padli. Tedy sestoupil a vykoupil lidstvo, neboť Bůh by byl rád uctíván. Slovo „**Bůh**“ znamená „předmět uctívání“. To, co přichází do našeho středu jako ohnivý sloup, jako něco, co proměňuje naše srdce, je tentýž Bůh, který pravil: „Budiž světlo!“ a stalo se světlo! ON je tentýž, včera, dnes i na věky.

Na počátku bydlil Bůh se Svými vlastnostmi sám, jak jsem řekl již dnes ráno. To byly Jeho myšlenky. Neexistovalo nic, než Bůh sám. Ale On měl myšlenky. Dá se to přirovnat k velkému architektovi, který si něco ve svých myšlenkách vymyslí a to staví, resp. tvoří, co si vymyslel. Nemůže nic stvořit, může jen brát, co bylo stvořeno a utvořit to jinak, neboť Bůh je jediný, kdo může stvořit. Avšak on si něco představí, co potom provede a jsou to jeho myšlenky, jeho přání.

Nejprve je to myšlenka, pak je to vysloveno, a nyní je to Slovo. Jakmile byla nějaká myšlenka vyjádřena, stala se slovem. Nejprve tu ale musí být myšlenka. Bůh tedy má vlastnosti; pak se z nich stanou myšlenky a potom Slovo.

Dejte pozor: Všichni, kdo dnes mají věčný život, byli s Ním a v Něm v Jeho myšlenkách dříve, než vůbec existoval nějaký anděl, hvězda, cherubín, nebo něco jiného. To znamená „věčný“. Máte-li věčný život, byli jste již vždycky. Nebyli jste sice zde, ale ten nekonečný Bůh již viděl váš tvar i podobu. Jestliže On není nekonečný, pak není Bohem.

Bůh musí být nekonečný. My jsme omezení; On je neomezený. ON je všudypřítomný, vševědoucí a všemohoucí. Jestliže by to nebyl, nemohl by být Bohem. ON však ví všechno na všech místech, protože je všude přítomen. Všudypřítomným Ho činí Jeho vševědoucnost. ON je bytost; není jako vítr. ON je bytost a bydlí v domě, avšak, protože je vševědoucí, tedy ví všechny věci, je i všudypřítomný. Neboť ví všechno, co se děje. Ani moucha nezamžiká okem, aniž by to nevěděl. Dříve, než tu vůbec byl svět, již věděl, jak často oko otevře a zavře a kolik je v ní lože - předtím, než svět existoval. To je nekonečnost. Naším rozumem to nemůžeme pochopit. Avšak to je Bůh - nekonečný Bůh.

Myslete na to: Vy sami, vaše oči, postava, cokoli jste - byli jste v Jeho myšlenkách již na počátku. Jste toliko vyjádřeným Slovem. Potom, co si to myslel, to vyslovil a nyní jste zde. Jestliže to tak není a nebyli jste v Jeho myšlenkách, pak neexistuje možnost, abyste tam někdy byli, neboť On to je, který dává věčný život.

Vzpomínáte si na to místo z Písma, které jsme četli: „Tudíž nezáleží na tom, kdo chce nebo běží, nýbrž na Božím smilování.“ Aby se Jeho předurčení prokázalo jako pravdivé, mohl vyvolit dříve, než čas začal. Bůh je ve Svém vyvolování suverénní. Věděli jste to? Bůh je suverénní. Kdo byl tehdy při tom, aby Mu řekl, jak by bylo možno stvořit lepší svět? Kdo by se Mu odvážil říci, že Svoji věc neprovedl správně? Slovo samo je suverénní. I zjevení je suverénní. ON dává zjevení, komu je dáti chce. Zjevení samo je suverénní v Bohu. Proto se lidé věcí dotýkají, dupou po tom a bijí do toho a nevědí, čeho se tím dopouští. Bůh je suverénní ve Svých skutcích.

Zjistili jsme, že Jeho vlastnosti byly na počátku v Něm. Tedy jste byli v Něm již tehdy. Zde se dostává do zorného pole Kniha života. Ve Zj. 13, 8 čteme o šelmě, která bude v posledních dnech na zemi a svede všechny lidi, „jejichž jména nestojí napsána v Knize života Beránka zabitého od ustanovení světa.“

Přemýšlejte o tom! Ještě dříve, než se Ježíš narodil - čtyřtisíce let předtím, než přišel na zem, několik tisíc let předtím, než jste přišli na svět vy, již zemřel Ježíš v myšlenkách Božích za hříchy světa. Kniha života byla napsána a vaše jméno bylo zaneseno do Knihy života - před založením světa! To je biblická pravda. Vaše jméno bylo Bohem předurčeno a bylo před založením světa zapsáno do Knihy života.

Byli jste tam již jako součást Jeho vlastností. Na to si nemůžete vzpomenout, protože jste prostě částí Jeho života. Jestliže se stanete synem, nebo dcerou Boží, jste částí Boha - tak, jako jste částí vašeho zemského otce. To souhlasí. Zárodek života a krev přichází od muže. Po spojení s vajíčkem se stáváte částí vašeho otce. I vaše matka je částí vašeho otce. Tak jste všichni částí vašeho Otce. Gloria! To úplně a naprosto vylučuje denominace. Jistě. Bůh ve všem, - On je tím jediným místem.

Všimněte si nyní Jeho vlastností. Nejdříve byl Bůh myšlenkou a vlastností, všechno v Sobě samém, aniž by byl vyjádřen. Když potom Sebe vyjádřil, stal se Slovem. Nakonec se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi (Jan 1, 1 a 14).

Pohled'te, to se týká začátku, avšak předtím byla věčnost. Hled'te, na počátku bylo Slovo. Když čas začal, to již bylo Slovo, avšak než se stalo Slovem, byla to vlastnost - myšlenka. Potom bylo vyjádřeno. Na počátku bylo vyjádření - Slovo. Nyní chápeme, kam Melchisedech - tato tajuplná Osoba - musí být zařazen. **„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u**

Boha, a Bůh byl to Slovo ... a Slovo se stalo tělem (Něm. Bible: masem) a přebývalo mezi námi.“ Toto nyní podržte pevně v paměti.

Pozorujte, Jeho původní bytost byla Duch - Bůh byl nadpřirozený; ten velký Věčný. Jako další On přijal **duchovní tělo** a učinil pak počátek k tomu, aby se stal tělem masitým. To je nazýváno „Slovo“ - tělo. V této formě, v níž byl nazván Melchisedechem, se setkal s Abrahamem. Byl v podobě **duchovního těla**. V průběhu několika minut se tím budeme blíže zabývat, dá-li Pán.

ON byl Slovo. **Duchovní tělo**, je něco, co vy nemůžete vidět. Mohlo by tu nyní být, a přesto byste je neviděli. Je to podobně jako s televizí, která zachycuje jinou dimenzi. V této místnosti se nyní pohybují lidé; zpívají; i barvy tu jsou; avšak oko je činné jen v oblasti pěti smyslů. Vaše celá bytost vnímá jen to, co je přístupné pěti smyslům. Můžete vidět jen to, co se nachází v rozmezí hranic oblasti vidění. Existuje však ještě jiná dimenze, která může být postřehnutá, je-li přenášena televizí.

Televize sama obraz nesestavuje. Ten byl toliko televizí přijat, skrze kanály řízen dále, a pak jej vidíte na obrazovce. Avšak obraz sám zde již byl. Televize zde byla již, když tu byl Adam. Byla tu již, když se Eliáš nacházel na hoře Karmel. Televize zde byla, když Ježíš z Nazaretu putoval po pobřeží Genezaretského jezera. Teprve nyní to však odhalili. Tehdy by tomu byli nevěřili. Dívali by se na člověka jako na blázna, kdyby řekl něco takového. Nyní se to však stalo realitou. Tak je to s Kristem. ON je zde. Andělé Boží jsou zde. A jednoho dne, až nastane velké Tisícileté království, se to stane mnohem více realitou, než televizní přenos, nebo někde něco, neboť oni jsou skutečně zde.

ON zjevuje sám Sebe v této velké podobě **En morphe** tím, že nabývá podoby ve Svých služebnících a potvrzuje se skrze ně.

Nyní je zde v podobě Ducha. Potom přichází v podobě **En morphe**. Ukázal se Abrahamovi **En morphe**. Když se Abraham vracel z vítězství nad králi, přišel mu Melchisedech vstříc a mluvil s ním.

Nedávno jsem četl článek v novinách v Tucsonu, že jedna žena jela po silnici asi osmdesátikilometrovou rychlostí, mám za to a najela na jednoho starého muže, který měl na sobě plášť. Vykřikla a zastavila. Tím nárazem byl vymrštěn do vzduchu. Stalo se to v poušti. Když přiběhla a hledala ho, již tam nebyl. Lidé, co jeli za ní, viděli, jak se to událo, ten starý muž byl vymrštěn do vzduchu a jeho plášť spadl. Běželi tam tedy, aby zjistili, co se stalo, toho muže ale nemohli nikde najít. Poté zavolali policii. Přijeli

a prohledali to místo, nikdo tam však nebyl. Každý dosvědčil, že to auto narazilo a že najelo na muže. Byl vymrštěn do vzduchu - to viděli všichni. Viděli to cestující ze dvou nebo tří aut. Později zjistili, že před pěti lety byl na stejném místě přejat a usmrčen starý muž, jenž nosil plášť.

Když odtud odejdete, nejste mrtví. Dokonce i když jste hříšníkem, musíte se zase ukázat, abyste byli souzeni podle svých skutků, které jste během svého života činili. „Jestliže náš pozemský stánek bude zbořen, dostaneme Bohem připravený dům.“ *En morphe*; to je to slovo. Později Bůh proměnil tuto formu Svého stvoření v tělo Ježíšovo. Z čeho? Z toho velkého Ducha na počátku. Potom sestoupil dolů, aby byl Slovem a Sám je vyjádřil. Slovo ještě nepřijalo podobu, bylo pouze vysloveno. Později se stal masitým tělem, *En morphe*, Ježíšem, který byl smrtelný, aby za nás všechny, kdo jsme byli hříšníci, vytrpěl smrt.

Když Ho potkal Abraham, byl Melchisedechem. ON zde ukazuje, co se stane docela na konci se všemi, kdo Jemu náležejí a jsou syny Abrahamovými. S každým synem víry se stane absolutně to stejné. Ovšem chtěl bych, abyste dbali toho, jak tam dospějeme.

Z události o Rut a Bózovi poznáváme, že se musel zjevit jako příbuzenský Vykupitel a k tomu musel přijít v lidském mase.

Nyní vidíme, že ty vlastnosti, synové Jeho Ducha, ještě dosud nevešli do těla, do podoby Slova - do duchovního těla. Takové tělo je podřízeno Slovu a my máme závdavek a očekáváme na proměnění našeho těla.

Chceme teď pozorovat rozdíl mezi Ním jako Synem a vámi jako syny. ON byl na počátku Slovem, *En morphe*-tělo. Převzal je a přebýval v něm, jako Osoba Melchisedech. Později již nic o Melchisedechovi neslyšíme, neboť se stal Ježíšem Kristem. Melchisedech byl Kněz, ovšem stal se Ježíšem Kristem.

Tímto vývojem jste vy nepřišli, neboť On v této podobě věděl všechny věci, zatímco vy jste doposud ještě nikdy nebyli schopni to vědět. Přišli jste jako Adam a jako já. Z té vlastnosti jste přešli do masitého těla, abyste byli pokoušeni. Avšak, když tento život zde bude skončen, „jestliže naše zemská schránka bude zbořena, obdržíme tělo, které je již připraveno.“ V tom chodíme; to je Slovo. Potom můžeme se ohlédnout zpět a vidět, co jsme učinili. Nyní tomu ještě nerozumíme. Dosud jsme se nestali Slovem; stali jsme se jen masitým člověkem, ne Slovem.

Dejte dobrý pozor, z toho vysvítá, že Slovem nikdy nemůžete být, jedině, že jste tu byli již na počátku jako myšlenka. To dokazuje předurčení

Boží. Nemůžete být Slovem, jestliže jste nebyli myšlenkou. Museli jste být nejdříve v myšlenkách. Avšak hleďte, abyste mohli být zkoušeni, museli jste duchovní tělesnost přeskočit. Museli jste sem přijít v masitém těle, abyste mohli být zkoušeni skrze hřích. A poté, co jste hřešili, stojí: „Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně. A Já je vzkřísím v den nejposlednější.“ Vidíte, museli jste být nejdříve myšlenkou. ON sestoupil ve správném pořadí - od vlastnosti ke Slovu.

Jména byla zapsána do Knihy života Beránka před ustanovením světa. Proto se On stal Slovem - duchovním tělem, v němž se může objevit a zase vzdálit. Potom se stal masitým tělem a zase se vrátil. ON toto tělo vzkřísil do oslaveného stavu. Tuto duchovní tělesnost jste však přeskočili a stali jste se člověkem z masa, abyste byli pokoušeni. Avšak, jakmile „tento zemský příbytek bude zbořen, máme již připravený příbytek, který nás očekává.“ Nyní ono tělo ještě nemáme. Avšak hleďte, jestliže Duch Boží vejde do tohoto těla, je ve vás nesmrtelný život a činí toto tělo poddané Bohu. Haleluja!

„Každý, kdo je z Boha narozen, již nehřeší.“ Nemůže hřešit. V Řím. 8, 1, a 4, stojí: „Tedy již není žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši ... kteří nechodíme podle těla, nýbrž podle Ducha.“ Tady to máte. Vidíte, to činí vaše tělo poddané. Nemusíte říkat: „Ó, kdybych tak jen mohl přestat pít!“ „Kdybych tak jen toto neb ono mohl učinit!“ Vejděte prostě do Krista, pak všechno ostatní zmizí, protože vaše tělo bude poddáno Duchu a ne věcem tohoto světa. Jsou mrtvé. Zemřely. Vaše hříchy jsou křtem pochovány a vy jste nové stvoření v Kristu. Vaše tělo je poddáno Duchu a pokouší se vést správný způsob života.

Jak můžete vy ženy, které tvrdíte, že máte Ducha svatého, jít ven a nosit šortky, atd? Jak může ve vás zůstat Duch svatý, když děláte něco takového? To prostě nemůže být. Jistě ne! ON není špinavý duch; On je svatý Duch.

Jste-li poddáni Duchu, pak bude Duchu podřízena celá vaše bytost. Duch není nic jiného, než Semeno-Slovo, které bylo zjeveno a oživeno. Haleluja! Bylo přivedeno k životu. Jestliže Bible říká: „Nečň to!“, pak se tělo podle toho rychle řídí; o tom není žádná pochybnost. Co je to? Je to závdavek pro vzkříšení. Toto tělo bude vzkříšeno proto, že s tím již bylo započato. Bylo kdysi poddáno hříchu, špíně, zkaženosti. Avšak nyní má závdavek a je zaměřeno k nebi. To je závdavek toho, že budete mít účast na vzetí. To je závdavek.

Dokonce když někdo nemocný umírá a očekává ho již jen smrt, a jinak už nic – viděl jsem lidi, kteří byli rakovinou sežráni, nebo tuberkulozou a byli již jen stínem, a krátce na to byli ti lidé dokonale zdraví a silní;

Jestliže neexistuje božské uzdravování, pak neexistuje ani vzkříšení, neboť božské uzdravování je jen závdavek pro vzkříšení.

Víte přece, co je „závdavek“, že ano? Je to záloha. „ON byl zraněn z důvodu našeho přestoupení ... a Jeho ranami se nám dostalo uzdravení.“

Vidíte, jak je to obdivuhodné! Milujeme Ho. Toto tělo je poddáno Duchu. Přesto, že ještě nevešlo do postavy-Slova a my se stále ještě nacházíme v masité postavě, je poddáno Slovu. Tělesná smrt nás tam dovede.

Je to stejné, jako při narození dítěte. Jednou pozorujte ženu, která je těhotná a má brzy porodit. Úplně jedno, jak je zlá; krátce před tím, než dítě přijde na svět, se stává skutečně milou, lhostejno jak tvrdého srdce předtím byla. Zdá se, že je něco božského na ženě, která se má stát matkou a připravuje se na narození dítěte. Proč je to tak? To malé tělo v sobě dosud nemá život. Skládá se nejdříve jen z masa a svalů. Pohyby přicházejí jen proto, že svaly jsou nedotčené, avšak když vychází ven z mateřského těla, vdechuje mu Bůh životní dech, a ono vykřikne. Vidíte, tak jistě, jako je formováno přirozené tělo, očekává jej tam duchovní tělo, jakmile přijde sem.

Jestliže je nějaký člověk znovuzrozen z nebe, stává se duchovním nemluvnětem v Kristu. Jestliže tato tělesná schránka bude odložena, očekává nás nadpřirozené tělo, duchovní tělo – tělo, které nebylo uděláno rukama ani zrozeno ženou, do něhož vcházíme. Potom se toto tělo navrací zpět a přijímá oslavené tělo. Toto je důvod, proč Ježíš poté, co zemřel, šel do pekla a kázal duším v žaláři. Navrátil se do duchovního těla. Ó, jak obdivuhodné! Bohu buď dík!

Ve 2. Kor. 5, 1 stojí: „Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.“ Vidíte, přeskočili jsme to, že bychom přišli přímo od Boha jako vlastnost, a na místo toho jsme se stali masitým tělem, abychom byli hříchem pokoušeni a zkoušeni jako Adam. Avšak až zkouška skrze Jeho Slovo pomine, budeme vzati vzhůru do těla, které pro nás bylo připraveno již před ustanovením světa. Je to Slovo, které jsme „přeskočili“, a místo toho jsme přišli rovnou sem, abychom byli pokoušeni a zkoušeni. Kdybychom přišli skrze Ně, neexistovalo by žádné pokušení a všechny věci bychom znali. To je důvod, proč Ježíš všechno věděl, neboť On byl Slovem dříve, než se stal masitým tělem.

My se teprve Slovem staneme. Jsme zde formováni v postavu Slova, abychom byli podílníky Slova, a žili ze Slova, protože jsme od počátku předurčeni. Vidíte, že jste měli v sobě od počátku, již od té doby, co vaše životní cesta započala, malou jiskru tohoto života. Mnozí z vás si na to mohou vzpomenout. Přistoupili jste k této církvi a přistoupili jste k oné církvi, to i ono jste zkoušeli, avšak nic vás neuspokojilo. To odpovídá. Jednoho dne jste to ale poznali! Amen! Ano!

Nedávno jsem někde večer učil; myslím, že to bylo v Kalifornii nebo v Arizoně. Mám zato, že jsem zde již vyprávěl historku o muži, co položil orlí vejce mezi slepičí vejce, jež měla být vyseděna. Když se orlí mládě vylíhlo, byl to ten nejpodivnější pták, jakého kuřata kdy viděla. Byl z nich nejošklivější, chodil kolem a nechápal, co slepice kvokala, že hrabala ve smetišti a ještě k tomu to jedla. Nemohlo prostě pochopit, co to má být. Možná, že řekla: „Pojď, miláčku, a pochutnej si tu!“ Bylo orlem; nechtělo to jíst. To nebyl pokrm pro něho.

Chytala cvrčky a všechno možné a svolávala potom kuřata. Všechna malá kuřata volání poslechla, pípala a jedla. Malý orel to ale prostě nemohl. Jemu to nepřipadalo správné.

Jednoho dne se matka orlice vydala, aby po něm pátrala. Slyšel kvokání slepice a pokoušel se také kvokat, ale nešlo to. Zkoušel pípat jako kuře, ale nemohl ani to. Pohled'te, byl orlem. Byl od počátku orlem. Byl jen vyseděn slepicí. Přibližně tak to je. – Jeden z mandele je možná pravý.

Jednoho dne ale jeho matka letěla nad dvorem a volala. On to rozeznal. To se správně poslouchalo. Proč? Protože byl od počátku orlem. Tak je tomu s evangeliem, se Slovem, s mocí Ježíše Krista. Jestliže je nějaký člověk předurčen k věčnému životu a slyší tento pravdivý tón, volání Boží, pak ho nic od toho nemůže zadržet. Církve může říci: „Dny zázraků jsou pryč. Kvok! Kvok! Kvok! Zůstaň zde a jez toto. Zůstaň zde a jez tohle.“

Ta veteš na slepičím dvorku pro něho již nic není. Pospíchá od toho. „Všechno je možné!“ Zdvihá se ze země. Zde to nesouhlasí s tak mnoha křesťany dneška: Oni nedostanou své nohy od země. Matka volala: „Synu, vyskoč vysoko, jsi orel. Pojď sem nahoru, kde jsem já.“ On odpověděl: „Maminko, nikdy ve svém životě jsem nevyskočil.“ Ona řekla: „Jednoduše vyskoč, neboť jsi byl od začátku orlem a žádným kuřetem.“ Udělal tedy první skok a tloukl svými křídly. Nešlo to ještě tak dobře, avšak zdvihl se ze země. Tak se nám děje, jestliže Boha přijmeme vírou a napsané Slovo. V tom je něco. Hled'te, je to ten věčný život, k němuž jste byli předurčeni.

Jeho dědeček a jeho babička byli orli; on byl odjakživa orel. Orel se s něčím jiným nesměšuje. Není žádným křížením, je orlem.

Když zjistil, že Slovo Boží je orlí pokrm, všechno ostatní opustil. Potom jste přetvořeni v obraz živého Boha. Slyšeli jste o duchovním těle, jež obdržíme, až toto zemské tělo bude zrušeno.

Ptáte se: „Souhlasí to, bratře Branhame?“ Nuže dobrá, vyhledejme si několik orlů a na několik minut je pozorujme.

Byl tu jeden muž jménem Mojžíš. Každý ví, že v Bibli je prorok přirovnáván k orlu. Tento Mojžíš byl prorok. Jednoho dne jej Bůh volal. On nesměl přejít do té země, nýbrž musel zemřít na jedné hoře. Andělé ho vzali pryč a pohřbili jej.

Byl ještě jiný muž, který byl rovněž orlem; tento nemusel vůbec ani umřít. Přešel Jordán, a Bůh poslal dolů vůz. Potom odložil tělesnou schránku, vyjel vzhůru a dosáhl věčné cti. O osmset let později stáli oba tito muži na hoře Proměnění. Tělo Mojžíšovo bylo již po staletí v rozkladu, avšak byl tam v podobě, v níž ho dokonce Petr i Jakub poznali. „Jestliže náš pozemský příbytek bude zbořen ...“, jste-li vlastnost Boží, která byla vyjádřena zde na zemi, pak vás očekává tělo, jakmile jste opustili tento svět. Oni tam stáli ve svých duchovních tělech na hoře Proměnění, neboť to byli proroci, k nimž přišlo Slovo Páně.

Budeme uvažovat ještě o jiném proroku. Jeho jméno bylo Samuel. Byl to významný muž. Vyučoval Izraele a řekl jim, že nemají požadovat žádného krále. Zeptal se jich: „Zda-li jsem vám kdy řekl něco ve jménu Páně, co by se bylo nestalo?“

„Ne“, odpověděli, „Všchno, co jsi ve jménu Pána řekl, se stalo.“

On byl prorok. Zemřel. Asi za dva či čtyři roky se dostal král do těžkostí. To přece bylo ještě předtím, než byla vylita krev Ježíše Krista. Byl v ráji. Čarodějnice z Endoru někoho vyvolala, aby Saule utěšila. Když potom čarodějnice viděla, jak vystoupil, řekla: „Vidím božskou bytost vystupovat ze země.“ Potom, co tento muž zemřel, byl pochován a porušil se, stál tam v té jeskyni ve svém prorockém plášti a stále ještě byl prorokem. Amen.

Pravil: „Proč mne rušíš z mého klidu, když jsi se přece stal nepřítelem Božím?“ Dejte pozor jak prorokoval: „Zítřka kolem tohoto času budeš se mnou.“ Byl stále ještě prorokem, přestože toto tělo opustil. Pozorujte, stal se zde částí Slova a šel z života masitého těla do těla, které bylo pro něho připraveno již před ustanovením světa. Vešel do duchovního těla, které

je Slovo. Pochopili jste to? Tam odcházejí všichni věřící, když opustí toto tělo.

V této podobě je pak rouška odňata. Jakmile tam vejdete, poznáte, že i vy jste Slovem. Dal jsem přece předtím ten příklad o tom děťátku. Pozorujte to. Chvalte Boha za otevření pečeti. Moje modlitba je, abychom mohli tyto věci poznat.

Nyní se otvírá pravé zjevení Melchisedechovo – totiž, že byl Bohem, Slovem dříve, než se stal masitým tělem. Bůh – Slovo. Musel jím být, neboť nikdo jiný než On nebyl nesmrtelný. Vidíte, já mám matku a otce, a vy také. I Ježíš měl Otce a matku. Avšak tento Muž neměl ani otce, ani matku. Ježíš měl počátek Svého života, tento Muž ne. Ježíš dal svůj život, tento Muž to nemohl, neboť On byl Život. Přesto je to stále tentýž Muž. Doufám, že vám to Bůh zjeví. Je to vždycky stejná Osoba.

Všimněte si Jeho titulu: „Král spravedlnosti“ a „Král pokoje“ – je dvojnásobným Králem. U Žid. 7, 2 je jmenován jako dvojnásobný Král: „Král spravedlnosti“ a „Král pokoje.“ Potom, co přišel v těle a ve Svém těle vstoupil vzhůru, je ve Zj. 19, 16 označován jako „Král králů.“ Všechna ta tři označení se hodí na Něho: Král – Bůh, Král – duchovní tělo. Král - Ježíš. ON je Král králů. Všechno to náleží k sobě jako duše, tělo a duch. To všechno tvoří jednotu.

ON je také Otec, to, čím byl nejprve; Syn a Duch svatý. Jako „Král spravedlnosti“ je označována vlastnost Ducha – On v duchovním těle; Jako Král pokoje rovněž tak duchovní tělo. V masitém těle byl Králem králů; stejná osoba.

Mojžíš Ho viděl v duchovním těle. Ve 2. Moj. 33 byl v duchovním těle. Mojžíš chtěl vidět Boha. Jeho hlas slyšel, když s ním mluvil z trnitého keře, a viděl Jej jako ohnivý sloup. Zeptal se: „Kdo jsi? Rád bych věděl kdo jsi.“ Mojžíš prosil: „Chtěl bych vidět Tvůj obličej.“

ON odpověděl: „Moji tvář není možno vidět. Svou zdviženou rukou tě ochráním a přeždu kolem tebe. Pak budeš moci vidět Má záda. Moji tvář ale nikoli.“ A když On míjel kolem, uviděl záda Muže. Bylo to duchovní tělo. Slovo, které přišlo k Mojžíšovi, ten JÁ JSEM, což bylo Slovo. Slovo přišlo z hořícího keře v podobě ohnivého sloupu k Mojžíšovi – ten JÁ JSEM.

Jako Slovo v postavě duchovní tělesnosti coby muž, přišel On k Abrahamovi a posadil se pod terebintou. Ted' to jednou pozorujte. K Abrahamovi přišli tři muži a posadili se pod terebintou. Hled'te, On mluvil s Abrahamem. Proč přišel? Abraham měl zaslíbení a poselství, že obdrží

syna. Byl rovněž Božím prorokem Slova, který Božímu Slovu důvěřoval a všechno protikladné pozoroval tak, jako by zde nebylo. Vidíte, jak dokonalé to Slovo je? Slovo přišlo k prorokovi. Vidíte, tam byl Bůh v duchovním těle a Bible říká: „Slovo přichází k prorokům.“ Zde nyní bylo Slovo v duchovním těle.

Teď se ptáte: „To byl Bůh?“ Abraham řekl, že to byl On. Nazýval Ho jménem a to „**Elohim**“. V 1. Moj. 1 najdeme, že tam vlastně stojí: „Na počátku stvořil **Elohim** nebe a zemi.“ V 1. Moj. 18 zjišťujeme, že Abraham Osobu, která se tam posadila, nazval Elohim; a řekla mu tajemství jeho srdce, když s ním mluvila, a to i to, co si myslela Sára, která se nacházela za ní. Nacházel se v podobě duchovního těla. Rozuměli tomu?

Nyní jsme zjistili, že tam byl v podobě duchovního těla. Jmenoval Ho: „Pán, Bůh, Elohim“; Můžeme si v 1. Moj. 18 přečíst, že to odpovídá pravdě.

Nezapomeňte, byli tři, kteří tam přišli. Když je však Abraham potkal, řekl: „Můj Pane“. Dva z nich potom šli k Lotovi do Sodomy, a když Lot viděl oba přicházet, pravil: „Moji pánové.“ Jak to?

Zaprvé, Lot nebyl prorokem, zadruhé, nebyl poslem oné hodiny. ON se mu nezjevil. To přesně odpovídá. Lot mohl klidně říci „pánové“, dokonce kdyby jich byl celý tucet, mohl říci „pánové“. Avšak Abraham, úplně jedno, kolik jich viděl, poznal přesto Pána. To je Bůh; to je Melchisedech.

Všimněte si, když byl boj skončen, podal Melchisedech Svému vítěznému dítěti Večeři – část Sebe sama. Nyní budeme rozjímat o Večeři, která je tu představena jako symbol. Po boji daroval sám Sebe, neboť Večeře je částí Krista. Potom, co je po boji, poté, co jste byli osvobozeni od sebe sama, máte podíl na Kristu, jste částí této bytosti. Pochopili jste to?

Jákob bojoval celou noc a nechtěl Ho pustit dříve, dokud by mu nepožehnal. To souhlasí. Boj o život. Potom, co je po boji, dává vám Bůh ze Sebe sama. To je Jeho pravá Večeře. Ten malý chléb to jen představuje. Neměli byste na tom mít účast, dokud jste se neprobojovali a nestali se částí Boha.

Myslete na to, v tom čase ještě Večeře ustanovena nebyla, nýbrž až za několik set let později, krátce před smrtí Kristovou.

Melchisedech se však setkal se svým dítětem Abrahamem potom, co vybojoval vítězství, dal mu chléb a víno. Ukazuje to, že se s Ním setkáme v nebi, až tento boj na zemi bude skončen, a budeme zase slavit Večeři. Bude to svatební hostina. „Od nynějška již více nebudu píti z plodu vinné

révy až do dne, dokud jej nebudu znovu s vámi pít v království Mého Otce.“ To je pravda!

Ještě jednou si toho všimněte: Melchisedech vyšel vstříc Abrahamovi dříve, než se tento navrátil domů. Jaký to nádherný stínový obraz zde máme: Melchisedech potkal Abrahama po boji dříve, než přišel domů. My se setkáme s Ježíšem ve vzduchu, dříve, než půjdeme domů. To souhlasí. 1. Tes. 4 nám říká, že se s Ním potkáme ve vzduchu. Skvělý stínový obraz na to je setkání Izáka s Rebekou za večerního soumraku. Setkáme se s Ním ve vzduchu, tak to říká 1. Tes. 4: „My, kteří žijeme a pozůstali jsme až do příchodu Páně, nepředejdeme ty zesnulé. Neboť Pán sám, jakmile vyjde Jeho volání, jakmile zazní hlas archanděla a rozezvučí pozoun Boží, sestoupí z nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve; nebo na to my, kteří dosud žijeme a pozůstali jsme, budeme s nimi vytrženi na oblacích vstříc Pánu do vzduchu.“ Tyto všechny stínové obrazy jsou dokonalé.

Nyní k duchovnímu tělu.

Co se stane, když jste zemřeli a vešli do duchovního těla? Duchovní tělo přijde zpět na zem, aby přijalo vykoupené tělo. Setkání toho těla s duchovním tělem pak nastane ve vzdušné oblasti. Tak je to. Budeme vzati vzhůru a potkáme Pána ve vzduchu.

Tento Melchisedech není nikdo jiný než Bůh.

Zde vidíme úplně jasně tajemství našeho života, našeho putování, naší smrti a kam jdeme, když jsme zemřeli. I předurčení je zde objasněno. Dobře poslouchajte, když to budeme učit ještě podrobněji.

Ta stádia Jeho věčného předsevzetí, které utajoval, jsou nyní zjevena. Dejte pozor, jsou to tři stádia až k dokonalosti. Právě tak, jak On vykoupil svět, vykupuje i Svoji Církev. Dokončuje vykoupení lidí ve třech stádiích (etapách). Sledujte, první je ospravedlnění, které kázal Luther; druhé je posvěcení, které kázal Wesley; třetí je křest Ducha svatého. To je skutečnost. Potom se koná vytržení.

Jak vykoupil svět? Jako první, poté, co přišel hřích, jej umyl vodním křtem. To je pravda. Potom na něj nechal téci Svoji Krev dolů z kříže, posvětil jej, a požadoval jako Své vlastnictví. Co činí potom? Tak, jak z vás celý svět vytrhl a obnovil vás plně ohnivým křtem Ducha svatého, tak obnoví i svět. Bude vypálen ohněm a vysoko na miliony mil osvobozen od každého zárodku – všechno bude očištěno. Pak přijde nové nebe a nová země, tak, jak jste se stali novým stvořením v Ježíši Kristu, když vás ovládl Duch svatý. Vidíte, zde to máte. Celé je to tak jasné, jak to jen může být.

Všechno spočívá ve třech. Přirozený porod má tři stádia. Co se děje jako první, když žena rodí dítě? Co se objeví nejprve? Voda. Co jako příští? Krev. Co potom? Život. Voda, krev, duch. Co se děje s rostlinou? Nejprve zetlí. Co se ukáže jako první? Stéblo. Co jako další? Klas. A potom? Pleva. Nakonec z toho vyjde zrno. Jsou to tři stádia, než zrno vznikne. To přesně odpovídá.

Bůh to potvrdil. Vždycky to bylo správné. Bůh dokázal, že je to správné. Zcela jasně to ukazuje, že ti předurčení jsou jediní, pro něž platí vykoupení. Pochopili jste to?

Chtěl bych to opakovat. Předurčení jsou jediní, kdo jsou bráni v úvahu pro vykoupení. Lidé tak mohou činit, a mínit, že jsou to oni, avšak skutečně vykoupení jsou ti, kdo jsou předurčení, neboť Slovo **vykoupit** znamená **přivést zpět**. Souhlasí to? Něco vykoupit znamená uvést to na původní místo. Haleluja! Proto jen vyvolení budou přivedeni zpět, neboť ostatní přece odtamtud nepocházejí. Jen oni budou přivedeni zpět.

Na počátku jsme byli věční jako On. Měli jste věčný život, a On chtěl, že jste to, co On měl ve Svých myšlenkách. Když On např. chtěl, abych stál na tomto podiu nebo aby jste vy dnes večer tam seděli, potom odpovídáme Jeho věčnému záměru. Ten Jeden, který opustil Svůj domov a přišel na zem, to učinil jen proto, aby vykonal svoje předsevzetí. Souhlasí to? Potom, co je to skončeno, je to zase v oslaveném stavu. Uzrálo to, a opět to bylo přivedeno zpátky.

Žádný div, že Pavel, když postavili to popraviště, aby ho stáli, mohl říci: „Smrti, kde je tvůj osten? Peklo, kde je tvé vítězství? Díky Bohu, který nám vítězství uděluje.“ Chtěl tím vyjádřit: „Smrti, řekni mi, jak mi chceš nahnat strach? Hrobe, řekni mi, jak mne chceš zadržet? Neboť já vlastním věčný život.“ Amen. Poznal to. Ani smrt, ani peklo, ani hrob – nic ho nemohlo zadržet. Ani nám nic nemůže uškodit, neboť máme věčný život. Věděl, že byl požehnán věčným životem.

Je to jako s nějakou kapkou rosy. Nerozumím mnoho chemii, ale ona musí vzniknout kondenzací vlhkosti ve vzduchu. Je-li noc chladná a tma, pak padá z nebe na zem. Odněkud přichází. Dříve, než příštího jitra vyjde slunce, leží tam a třese se. Avšak pozorujte jednu, jak se začne třpytit, jakmile slunce vyjde. Pak je ráda. Proč? Protože ji slunce táhne zpět tam, odkud přišla. Právě tak je to s křesťanem. Haleluja! Víme, že jakmile přijdeme do přítomnosti Boží, něco v nás nám říká, že jsme odněkud přišli a silou, která nás táhne, se opět navrátíme.

Ta malá kapka rosy se třpytí, jiskří a jásá, neboť ví, že přichází shora a slunce ji tam opět navrátí. A jestliže nějaký člověk, který je vlastností Boží a je z Boha narozen, přijde do styku se Synem Božím, pak ví, že jednoho dne bude odtud vzat vzhůru. Haleluja! „JÁ, až budu ze země vyzdvižen, všechny potáhnu k Sobě.“

Dejte pozor! Poznali jsme Melchisedecha a to, proč nebyla Marie Jeho matkou. Proto ji nazýval **ženou**, ne **matkou**. ON neměl otce, neboť byl Otcem, ten věčný Otec; všichni tři v jednom. ON neměl matku. Jistě že ne. Neměl otce, neboť On byl Otec. Tak to skladatel písní jednou vyjádřil v jedné písni, v níž chtěl Ježíši vzdát čest:

Já to jsem, který z hořícího keře mluvil k Mojžíšovi.

Já jsem Bohem Abrahamovým, ta jasná Hvězda jitřní.

Já jsem Alfa i Omega, Počátek i Konec.

Ve Mně spočívá celé stvoření a Ježíš je jméno Mé.

Kdo říkáte, že Já jsem ?

Co míníte, odkud přicházím?

Znáte Mého Otce?

Znáte Jeho jméno? (Haleluja!)

To je jméno Otce. „JÁ jsem přišel ve jménu Mého Otce, vy Mne však nepřijímáte.“ ON je skutečně tentýž, včera, dnes i na věky.

Tento Melchisedech se stal tělem z masa. Zjevil se jako Syn člověka tím, že vystoupil jako Prorok. Přišel ve třech označeních Syna: Jako Syn člověka, jako Syn Boží, Syn Davidův.

Když putoval zde na zemi, byl člověkem, aby bylo Písmo naplněno. Mojžíš řekl: „Proroka jako mne nechá Pán, tvůj Bůh povstat z tvého středu.“ Proto musel přijít jako Prorok. Nikdy neřekl: „Já jsem Syn Boží.“ Řekl: „Já jsem Syn člověka. Věříte v Syna člověka?“ O tom musel vydat svědectví, neboť to byl On. Nyní přišel v jiném označení Syna, totiž jako Syn Boží, jako ten neviditelný, ten Duch. Až přijde opět, bude Synem Davidovým a zřídí Svůj trůn.

Když sestoupil dolů a stal se tělem, označovali Ho jako Syna člověka. Jak se dal světu poznat, jako Prorok, jako Syn člověka?

Jednou jsem vyprávěl příběh o Petrovi a jeho bratru Ondřejovi. Byli to rybáři. Jejich otec se jmenoval Jonáš a byl jedním z těch starých opravdu věřících. Jednoho dne – tak jsem to řekl – se posadil na okraj člunu a pravit: „Moji synové, víte, jak jsme se modlili, když jsme potřebovali ryby.“ (Byli živi z rybolovu). Řekl: „Důvěřovali jsme v Jehovu, Boha, že se po-

stará o naši obživu. Stárnu a příliš dlouho již s vámi mladými nezůstanu. Vždycky jsem se skutečně věřícími vyhlížel po čase, až přijde Mesiáš. Měli jsme všechny možné podvodníky, jednoho dne však skutečně přijde.“ Pokračoval: „Až přijde Mesiáš, nechtěl bych, abyste byli vy mladí podvedeni. Mesiáš prostě nebude teologem, nýbrž bude Prorok, neboť náš prorok Mojžíš, kterého posloucháme, to řekl.“

Každý Žid věří prorokům. Je tomu učen a ví to. Jestliže prorok něco řekne, pak to tak je, pak je to pravda. Bůh řekl: „Je-li mezi vámi prorok nebo duchovní, tedy se mu Já Pán zjevují. Jestliže to, co řekne, se stane, tedy jej poslouvejte a bojte se ho. Jestliže se to ale nesplní, pak ho vůbec neposlouvejte.“ To bylo potvrzení proroka.

„Mojžíš byl skutečně potvrzený prorok a řekl: ‚Proroka jako mne, nechá Pán, tvůj Bůh z tvého středu povstati. A každý, kdo by Ho neposlechl, bude z lidu vyhlazen.‘“ Potom řekl: „Děti, pamatujte na to: My Hebrejci věříme v potvrzeného proroka Božího.“ Dobře nyní poslouvejte, ať vám to neunikne!! Pravit: „Až Mesiáš přijde, poznáte Ho, neboť Mesiáš bude Prorok. Řekl jsem vám, že je tomu 400 let od té doby, co jsme měli posledního proroka Malachiáše. ON však přijde!“

Několik let po jeho smrti šel jednoho dne jeho syn Ondřej podél pobřeží a slyšel, jak nějaký muž s pustiny, jenž přišel z pouště, říká: „Mesiáš je ve vašem středu.“ Tento velký orel, který vystoupil z pouště, a vzlétl nad ni, řekl: „Mesiáš je nyní mezi vámi. Neznáme Ho ještě, ale je mezi vámi. Poznám Jej, neboť uvidím z nebe sestupovat znamení.“ Jednoho dne řekl: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“

Tento muž potom šel, aby navštívil svého bratra a řekl mu: „Šimone, rád bych, abys tam šel se mnou, neboť jsme našli Mesiáše.“

„Ach, co Ondřeji, mohl bys to lépe vědět!“

„Ano, vím to, avšak tento Muž je docela jiný.“

„Kde je, a odkud přichází?“

„Je to Ježíš z Nazaretu.“

„Z toho malého vykřičeného města? Z tak špatného, špinavého místa On nemůže přijít!“

„Pojď přece se mnou a uvidíš.“

Konečně se mu podařilo ho přesvědčit a tak šel s ním. Když přišel do blízkosti Mesiáše, stál tu právě Ježíš a mluvil k lidem. Tedy přistoupil docela blízko, a On řekl: „Tvé jméno je Šimon, ty jsi syn Jonášův.“ Tím se to stalo! On přijal klíče království nebeského. Proč? Protože věděl, že tento

Muž ho nemohl znát. Jak mohl znát jeho i jeho starého bohabojného otce, jenž ho učil, skrze co by mohl Mesiáši uvěřit?

Byl tam také muž jménem Filip. Ó, on byl skutečně přemožen. Znal jiného muže, s kterým společně studoval Bibli. Vydal se přes pohoří a našel ho v jeho olivovém háji. Tam klečel a modlil se. Měli spolu mnoho biblických hodin. Šel tam tedy, a když onen byl se svou modlitbou u konce, řekl mu: „Pojď a viz, koho jsme našli: Ježíše z Nazaretu, syna Josefova. ON je Mesiášem, kterého očekáváme.“

Mohu slyšet, jak Natanael říká: „Filipe, snad jsi nepropadl omylu?“ Ó, ne. „Dovol, abych ti něco řekl. Ty přece víš, jak jsme společně báдали v Bibli. Co řekl prorok o Mesiášovi?“

„Že bude Prorokem.“

„Můžeš se ještě vzpomenout na rybáře jménem Šimon, od něhož jsi vždycky nakupoval ryby a který se nenaučil ani tolik, aby uměl napsat své jméno?“

„Ano, jistě.“

„On tam přišel, a víš co? Tento Ježíš z Nazaretu mu řekl, že jeho jméno je Šimon, a že se nadále bude jmenovat Petr, což znamená malý kámen. Také mu řekl, kdo byl jeho otec.“

Odvětil: „Nevím, může z Nazaretu přijít něco dobrého?“

Nato řekl: „Nemluvmě o tom, jednoduše pojď se mnou a sám se podívej.“ Dobrý nápad! „Pojď a viz!“ Tedy Filip tam šel a vzal sebou Natanaela. Když Ježíš, který snad právě mluvil a nebo se modlil za nemocné, ho viděl k sobě přicházet, pohlédl na něho a pravil: „Aj, pravý Izraelita, v němž lsti není.“

Nuže, domníváte se, že jej mohl poznat podle oděvu. Ó, ne! Na východě jsou všichni jednotně oblečeni. Podle jeho brady a oděvu by mohl být právě tak Syřanem nebo někým jiným. ON řekl: „Hle, tu je pravý Izraelita, v němž není lsti.“ Jinými slovy: „Upřímný a poctivý muž.“

Tu došel Natanaelovi dech! Otázal se: „Rabbi“, to znamená „Učitel“, „Rabbi, odkud mne znáš? Jak to víš, že jsem Žid? Jak víš, že jsem upřímný a bez falše?“

Odpověděl mu: „Ještě dříve, než tě Filip zavolaal, když jsi byl pod tím stromem, viděl jsem tě.“ To bylo vzdáleno patnáct mil, na druhé strany hory, a den předtím! Co řekl? „Rabbi, Ty jsi Boží Syn, ty jsi Král izraelský.“ Stáli tam ale rovněž zaujatí, formální kněží a mínili: „Tento Muž je Belzebub, jasnovidec.“

Ježíš pravil: „JÁ vám odpouštím.“ Pomyslete na to, oni to nahlas neřekli, myslili si to ve svém srdci. ON však znal jejich myšlenky. To souhlasí. Tak to Bible říká. Nazývejte to telepatíí, chcete-li, avšak On poznal jejich myšlení.

ON pravil: „Odpouštím vám, jednoho dne však přijde Duch svatý a bude činit totéž, kdo potom proti tomu řekne jediné slovo, tomu nebude odpuštěno v tomto ani v budoucím světě.“ Je to tak? To byli Židé.

Jednou musel jít skrze Samaří. Než však budeme mluvit o oné ženě, budeme se ještě zabírat mužem, kterého (On) uzdravil v blízkosti Ovcí brány. Ježíš znal jeho stav a pravil mu: „Vezmi své lože a chod.“ On to učinil a byl uzdraven. Poznáváme tedy, že někteří z Židů Ho přijali a uvěřili Mu, ostatní to neučinili. Proč tomu nevěřili? Protože nebyli určeni k životu. Nebyli částí této vlastnosti.

Vzpomeňte na to, oni byli kněží a vážení muži. Tito velicí teologové a kněží byli lidé, v jejichž životě se nemohla najít jediná poskvrna. Ježíš však řekl: „Vy pocházíte z dábla, vašeho otce, a konáte skutky vašeho otce. Kdybyste byli z Boha, uvěřili byste Mi. Jestliže nemůžete věřit Mně, tedy přece věřte skutkům, jež konám, neboť ony vydávají svědectví o tom, kdo Já jsem.“

Bible říká, že Ježíš včera, dnes i na věky je tentýž. Ježíš řekl: „Kdo věří ve Mne, bude konat ty skutky, které jsem Já konal.“ Souhlasí to? Pozorujte, to byl skutečně Melchisedech.

Dávejte dále pozor: Existovaly jen tři lidské rasy. Slyšeli jste mne říkat, že jsem pro rasové rozdělení. To skutečně jsem. Všichni křesťané jsou pro rasové rozdělení, ale nikoli pro rozdělení podle barvy pleti, nýbrž pro rozdělení duchů. Barva pleti nějakého člověka s ním nemá nic společného. On je znovuzrozením dítětem Božím. Avšak křesťanu Bůh říká: „Oddělte se! Vyjděte z jejich středu!“ atd. ON je pro oddělení od necudnosti a správného od zvráceného.

Pohledte, tehdy měli skutečně oddělení ras, a to mezi Židy a Samaritány. Pro všechny, kdo věří Bibli, existují jen tři rasy lidí na zemi: Ta od Sema, Chama a Jáfeta. To byli tři synové Noe. Z toho pocházíme všichni. To odpovídá. To z nás činí všech potomky Adamovy, tedy bratry. Bible říká: „ON rovněž učinil, aby celé lidské pokolení pocházelo z jednoho jediného.“ Na základě krve jsme všichni bratři. Barevný může dát krev bílému a naopak. Japonec, žlutý, Ind, rudý, nebo kdokoli, může přijmout transfuzi krve od bělocha, neboť všichni pocházíme ze stejné krve (1. Moj. 9, 19).

Barva pleti, nebo kde bydlíme, s tím nemá nic společného. Oddělení se stává tím, že vyjdeme ze světa. Tak, jak On tehdy vyvedl Izrael z Egypta, jsme odlučováni od věcí světa.

Existovala pokolení Sema, Chama a Jáfeta. Kdybychom měli čas se tím zabývat, mohli bychom vystopovat, odkud pocházejí Anglosasové. Nuže, tehdy tam byli Židé a Samaritáni, kteří byli půl Židé a půl pohané. Smísili se totiž Balámovou Istí s pohanskými Moabity. Existovali Samaritáni, Židé a pohané. My Anglosasové jako pohané jsme s těmito oběma neměli nic společného, neboť jsme v Mesiáše nevěřili. Žádného jsme nevyhlíželi. Přišli jsme k tomu teprve později. Ježíš přišel k těm Svým, a ti Jeho Ho však nepřijali. Privil ke svým učedníkům: „Nechod'te k pohanům, jděte jen ke ztraceným ovcím domu Izraelského.“ I On šel jen ke ztraceným ovcím Izraele. Pohled'te, oznámil se Židům jako Syn člověka. Oni ho odmítli. Samaritáni, kteří byli napůl Židé a napůl pohané, věřili a očekávali rovněž na Mesiáše. My pohané jsme neočekávali. Byli jsme pohané, obtížení břemeny, holdovali jsme modlám.

Podle Jana 4 musel On jít jednoho dne do Jericha přes Samaří. Přitom přišel na území samařského města Sichar, v jehož blízkosti byla studna, a tam se posadil. Jestliže jste tam kdy byli, víte, že odtamtud je krásný rozhled kolem dokola, přibližně jako zde. Tam je veřejná studna, kam si všichni chodí pro vodu. Každého rána tam chodí ženy, plní své džbány vodou, postaví jeden na svou hlavu, opřou vždy po jednom na každý bok, a jdou s tím tak rovně, že ani jedinou kapičku nevylejí. A ještě si spolu při tom povídají. Tam tedy přicházejí lidé.

Bylo asi 11.00 hod. toho dne, kdy poslal Své učedníky do města, aby nakoupili potraviny. Když odešli, přišla tam žena, která měla špatnou pověst. Dnes by byla označena jako prostitutka, děvka. Měla více mužů.

Zatímco tam Ježíš seděl, přišla tam tato žena kolem poledního času. Nemohla přijít ráno s pannami, aby čerpala vodu k mytí, musela vyčkat, až ty ostatní byli pryč. Tehdy neměly navzájem styk, jak tomu je nyní. Měla vypálené znamení. Proto přišla až v poledne, aby čerpala vodu. Uchopila starý rumpál, pověsila džbán, a právě ho začala spouštět dolů, když někoho slyšela říkat: „Ženo, dej mi napít.“ Nuže, myslete na to, toto je Melchisedech; toto je Ježíš včera – Syn člověka.

Ohlédla se a spatřila Žida. Tu odpověděla: „Pane můj, nesluší se pro Žida, aby o něco prosil Samaritánku. Jsem samařskou ženou a neměl bys

mně oslovovat. Neměl bys mně o něco takového prosit, neboť my se přece navzájem nestýkáme.“

ON odpověděl: „Kdybys věděla, kdo s tebou mluví, tedy bys Ho prosila, aby ti On dal napít.“

Zeptala se: „Čím chceš čerpat? Studna je hluboká a nemáš nic, čím bys mohl čerpat.“

Odpověděl: „Voda, kterou dávám, se stává pramenem vody, který proudí k věčnému Životu.“ Mluvil s ní, až zjistil její stav. Všimněte si, co jí potom řekl: „Jdi a zavolej svého muže a potom sem zase přijď.“

Odpověděla: „Nemám muže.“

Tu On řekl: „Pravdu jsi odpověděla, neboť pět mužů jsi měla, a ten, kterého nyní máš, není tvým manželem, to jsi pravdu pověděla.“ Podívejte se na rozdíl mezi touto ženou a skupinou kněží. Ona věděla o Bohu více, než celá skupina kněží dohromady.

Odvětila: „Pane, vidím, že jsi prorok. Už 400 let jsme žádného neměli. Víme, že přijde Mesiáš. A až Mesiáš přijde, pak to bude činit.“

Zde bylo znamení Mesiáše, neboť On byl Syn člověka. Řekla: „Až On přijde, bude to činit. Musíš být Prorok.“

ON odpověděl: „JÁ to jsem.“ Nikdo jiný by to nemohl říci. Nechala džbán na vodu stát, běžela do města a řekla: „Pojďte a podívejte se na muže, který mi všechno řekl, co jsem dělala. Není to Mesiáš?“ Vzpomeňte na to, On řekl, že totéž bude konat na konci věků pohanů. Židé měli čtyři tisíce let, aby očekávali Mesiáše – čtyři tisíce let, v nichž byli učeni o Jeho příchodu a co On bude činit, až bude zde, a přesto Jej nepoznali a nepochopili to. Přesto, že se dal právě poznat, jak to oznámil v Bibli.

Když byl ještě v duchovním těle, nepoznali to, když se potom stal masitým tělem a bydlel mezi nimi, označili Jeho skutky jako dílo satanovo.

Měli jsme nyní dva tisíce let poučování po čase apoštolů. Šlo to přes římskokatolický kostel, přes řecký, atd., až k věku Luthera a Wesleye, až vzniklo asi devětset různých organizací. Ve všech těch věkách přijali poučení. ON zaslíbil, že se před koncem času bude opakovat to, co se stalo v čase Sodomy a Gomory: „Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak to má být v konečném čase, až se Syn člověka opět zjeví.“

„Malou chvíli, a svět Mě již neužítí, vy však Mne uvidíte, neboť JÁ (osobní zájmeno) – JÁ s vámi budu a ve vás až do konce světa. JÁ budu s vámi.“ ON je tentýž včera, dnes i na věky.

Vidíte, že Samaritáni jsou vlastně – jak jste to viděli v kázání z včerejšího večera u Agar – zkomolený symbolický obraz. Židé pocházeli ze Sáry; avšak královské semeno z pohanů je srovnatelné s Marií, která přijala královské Semeno Abrahamovo.

Pro tyto poslední dny bylo zaslíbeno, že tentýž Bůh, tentýž Kristus opět přijde a zjeví se jako Syn člověka. Proč? Protože je včera, dnes i na věky tentýž. Kdyby nenechal projít Židy, aniž by jim dal znamení Mesiáše, pak by byl nespravedlivý, kdyby nyní na konci nechal pohany po všem tom poučování vejít jen na základě teologie. Musí konat totéž, protože Bible říká v Žid. 13, 8, že je tentýž. ON zaslíbil v Mal. 4, od verše 1, a na různých místech Písma, že církev i svět budou v těch posledních dnech tak, jak tomu je dnes.

Podívejme se na svět dnes; jeho sodomitský stav. Pohledte na zemětřesení na různých místech a události, které se dějí. Pohledte v jakém zmatku Babylona se nachází církev, poslové, kteří jsou k ní posláni: Oral Roberts a Billy Graham. Je to poprvé, co máme posla všem církvím, jehož jméno končí na h-a-m, jako Abraham. A-b-r-a-h-a-m má sedm písmen. G-r-a-h-a-m má šest. Ke komu se obrací? Ke světu. **Šest** je číslo člověka. Člověk byl stvořen šestého dne. Sedm je číslo Boží.

Podívejte se tam do Sodomy. Tam jsou jejich poslové, kteří k nim mluví. Kde je ale královské Semeno Abrahamovo? Kde je jeho znamení, o němž řekl: „Jak to bylo ve dnech Lotových“, když Bůh sestoupil, aby se oznámil v lidském těle a řekl, co Sára, která se nacházela za Ním ve stanu přemýšlela ve svém srdci – to poslední znamení dříve, než byl zničen pohanský svět ohněm? Církev přijala své poslední znamení předtím, než celý svět, než pohanské říše budou zničeny ohněm hněvu Božího. Věříte tomu?

Kdo je tedy Melchisedech, který je včera, dnes i na věky tentýž? Neměl otce ani matky; neměl začátek Svých dnů a ani konec Svého života. Jaké znamení konal, když se setkal s Abrahamem? Když se stal masitým tělem, řekl, že se to bude v konečné době opakovat. Věříte tomu? Já tomu věřím. Modleme se.

Drahý Bože, věřím Písmu, v němž jsi řekl, že jsi včera, dnes i na věky tentýž. S upřímným srdcem vím, Pane, že se k něčemu schyluje. Nemohu to přesně identifikovat. Obávám se něco říkat, Pane.

Ty však znáš srdce Tvého služebníka. Jak často jsi posílal během celé doby věci, a lidé to nepochopili. Lidé neustále děkují Bohu za to, co učinil, a říkají jak veliké věci bude ještě činit, míjejí ale to, co právě činí. Tak

tomu bylo ve všech věkách. Proč římská církev nepoznala, že sv. Patrik byl Boží prorok? Proč usmrtili Jeanne d'Arc, která byla prorokyní, a spálili ji jako čarodějnici? Otče, vždycky to šlo kolem nich. Ty to skrýváš před očima moudrých a chytrých. Žádný div, že jsi řekl kněžím: „Zdobíte hroby proroků, vy to však jste, kdo je do nich dostali.“ Potom, co už nejsou, poznávají svoji chybu. Oni Tě vždycky pronásledovali, Pane, ať jsi přišel v jakékoli postavě.

Modlím se dnes večer ještě jednou, ó Bože. Zítra jedeme zpět do Tucsonu. Musíme kázat v jiných částech světa, v jiných městech. Avšak drahý Bože, možná jsou zde dnes večer cizí hosté, kteří sice slyšeli kázat slova, nikdy však neviděli, že by se stala skutečností. Prosil jsem Tě přece již na počátku, aby to bylo jako tehdy, když učedníci Kleofáš a jeho přítel šli do Emauz. Zatímco tam putoval, přistoupil jsi, poté, co jsi byl vzkříšen, k nim, a začal jsi s nimi mluvit a kázat jim. Řekl jsi: „Ó, vy nesmyslní, jak nechápavé je vaše srdce k věření všeho, co zvěstovali proroci! Nemusel to všechno Kristus trpět a potom vejít ve Svoji slávu?“ Přesto to ještě nepochopili. Putovali po celý den s Tebou a stále ještě Tě nepoznali. Když však nadešel čas večera, nutili Tě, abys vešel. Když vešli do přífbytku a zavřeli dveře, učinil jsi něco, co jsi učinil před Svým ukřižováním, a tu poznali, že to byl vzkříšený Kristus. V málo okamžicích jsi zmizel. Oni však utíkali zpět a zvěstovali učedníkům: „Pán skutečně vstal z mrtvých.“

Bože, náš Otče, věřím, že stále ještě žiješ. Víím to. Tak často Jsi nám to dokázal. Učinil bys to ještě jednou pro nás, Pane? Jestliže jsme našli milost před Tvým obličejem, pak to nech ještě jednou být. Jsem Tvůj služebník, a tito zde jsou Tvoji služebníci.

Pane, všechno, co jsem řekl, by nic nebylo platné; jedině Slovo od Tebe by znamenalo více, než to, co jsem v těchto pěti večerech, případně v těch pěti kázáních řekl. Jediné Slovo od Tebe znamená více. Nechceš něco říci, Pane, aby lidé věděli, že jsem jim říkal pravdu? Dej to, ó Bože. Prosím to ve jménu Ježíšovu. Učiň to ještě jednou. Amen.

Nikoho vás neznám, kromě několika. Zním toho mladíka, který sedí zde a také Billa Daucha, který sedí tam. Zde jsou bratr Blair a Rodney Cox. Je těžké tam něco rozeznat. Na této straně nevidím skutečně nikoho, koho znám.

Kolik je jich zde, kteří vědí, že je neznám? Zdvihněte svoji ruku, jestliže víte, že o vás nic nevím. Zdvihněte ji vysoko, ať nyní sedíte na pravé nebo na levé straně. Kolik vás má přání, nebo něco, o čem víte, že mi to nemůže být známé? Zvedli byste, prosím ruku? Je to pro mne absolutně nemož-

né, abych o vás něco věděl; jedině, že mi to bude darováno skrze zjevení Ducha. V těchto večerech jsem vám řekl a i dnes, že On není mrtvý. Je zde a zaslíbil, že bude činit totéž, a také že podle Malachiáše a Lukáše nadejde v posledních dnech doba, v níž se mezi Svým lidem opět objeví v lidské podobě a bude činit tytéž věci, tytéž věci zjevovat – to stejné znamení Mesiáše. Kolik jich to ví? Vy čtenáři Bible víte, že je to pravda. Řekněte „Amen“. Všichni musíte být čtenáři Bible.

Vím, že to lidem dneška připadá podivné; přesto je to pravda. To byl důvod, proč oni tehdy nepoznali Ježíše z Nazaretu. Znali svá ustanovení víry, Jeho však neznali. ON ale přišel tak, jak to říkala Bible; ne jako teolog, nebo kněz, nýbrž přišel jako Prorok; a ti Jeho Jej nepřijali.

Nuže, Bůh dodrží Své Slovo. Jestliže by měl být osloven někdo, koho znám, pak bych se chtěl obrátit na někoho jiného. Chtěl bych někoho, koho neznám. Prosím, modlete se.

Hleďte, tehdy přišla jedna žena, která měla slabost. Vynaložila své jmění na lékaře, ale pomoci jí nemohli. Řekla si ve svém srdci: „Kdybych se dotkla jen lemu Jeho roucha, byla bych uzdravena.“ Znáte tu událost? Všichni se snažili, aby ji odvrátili zpátky, ale ona si prodrala cestu a dotkla se lemu Jeho roucha, odešla a sedla si. Nyní poslouvejte dobře. Potom, když to učinila, obrátil se Ježíš a zeptal se: „Kdo se Mne dotkl?“ Tedy Mu řekl apoštol Petr asi toto: „Pane, proč se ptáš, kdo se Tě dotkl? Lidé si pomyslí, že s Tebou není něco v pořádku, jako tehdy, když jsi je vybídl, aby jedli Tvé tělo a pili Tvou krev. Tak jako tak si již myslí, že něco není v pořádku. A pak ještě řekneš: „Kdo se Mne dotkl?“ Celé množství lidí do Tebe strká!“

ON odpověděl: „To souhlasí. Avšak Já jsem pocítil, že ze Mne vyšla síla.“ To byl jiný dotek. Každý ví, že moc je totéž co síla. „Zeslábl jsem; vyšla ze Mne moc.“ Pohlédl na shromáždění, až našel tu ženu a řekl jí o jejím krvotoku. Ona přece necítila, že ten krvotok v jejím těle ustal. Souhlasí to? ON pravil: „Víra tvá tě uzdravila.“ Řecké slovo na tomto místě značí obojí: fyzickou nebo duchovní záchranu. K tomu stojí stejné slovo: je prostě řečeno „zachráněna“. – ON je váš Zachránce.

Jestliže to včera byl a tak jednal, aby dokázal, že On, zaslíbený Mesiáš, se nalézal mezi lidmi, a jestliže se dal poznat podle zaslíbení Bible, potom bude nyní činit totéž. Nemusel by snad činit totéž?

Zeptáte se: „Tím mínil i uzdravování nemocných?“ Přirozeně! V Bibli, z níž jsem předtím četl, a to v epistoletě k Židům stojí, že Ježíš Kristus je nyní naším Veleknězem, který má soucit s našimi slabostmi. Jak mnoho vás ví,

že je to pravda? Bible to říká (Žid. 4, 15). Nyní je Veleknězem, který má s našimi slabostmi soucit. Jestliže je stejný Velekněz, jakým byl tehdy, jak bude nyní jednat? Jestliže je tentýž Velekněz, pak musí jednat právě tak, jako tehdy. Nikoli já jsem vaším Veleknězem. Můžete se dotknout mne, ale bylo by to stejné, jako kdybyste se dotkli vašeho muže, bratra, nebo jiného člověka. Avšak pokud se vaše víra dotkne Jeho, uvidíte, co se stane.

Jestliže jsem služebník Boží, a řekl jsem vám pravdu, potvrdí Bůh, že je to pravda. Byl by to důkaz, že Ježíš Kristus dnes večer žije a je zde. Souhlasí to? Mějte víru. Nyní se budu věnovat nejprve jedné straně. Máte víru? Musím zůstat u mikrofonu, jinak mne neuslyší.

Nechť někdo vzhledne k Bohu a řekne: „Ó, Bože, tento muž mě nezná, nic o mně neví. Jsem mu úplně cizí. Má víra však nechť se dotkne Tebe, Pane, Ty znáš, co potřebuji, Pane. Víš o mně všechno. Ty víš, kdo jsem zrovna tak dobře, jako Jsi věděl, kdo byl Petr, jako jsi znal Natanaele a jako jsi věděl, že ta žena trpěla krvotokem. Tento muž mi řekl, že jsi tentýž, včera, dnes i na věky. Pane, nechť se Tě nyní má víra dotkne.“ Kolik z vás Mu z celého srdce uvěří, jestliže na to odpoví a bezpečně dokáže, že je zde, jestliže to dosvědčí jen na jednom, dvou, nebo třech lidech? Bůh vám žehnej!

Ó Bože, toto spočívá úplně mimo lidské schopnosti; musí to být nadpřirozená událost. Modlím se, abys mi nyní pomohl, Pane. Jsem ve Tvých rukou. Učiň se mnou, co považuješ za správné. Ve jménu Ježíše. Amen.

Nebud'te nervózní, řekněte prostě pokorně a v uctivé bázni: „Pane, budu Ti sloužit. Mohu-li se dotknout Tvého roucha, tedy mi odpověz skrze tohoto muže. Bude to pro mne důkaz, že řekl pravdu.“ Je to tak?

Kolik vás vidělo snímek toho světla? Je v celém světě, všude. Věda se tím zabývala a ve všech směrech jej přezkoušela. Nyní je On zde – tentýž, který ke mně mluvil o **Manželství a rozvodu**; tentýž, který sestoupil na horu, když pohoří bylo otřeseno; tentýž, který v r. 1933 byl tam u řeky; tentýž včera, dnes i na věky. ON je tentýž.

Tam je jedna žena, která si je toho vědoma, že se nyní něco stane. Světlo je právě nad ní. Ona sedí zde. Má na sobě zelený pletený kabátek. Neznám tu ženu. Mám zato, že se navzájem neznáme. To odpovídá. Potřebuješ něco. Věříš, že mi Bůh může zjevit, v čem spočívá tvá těžkost? Jestliže to učiní, budeš vědět, že to musí být nadpřirozená síla, neboť já tě neznám. Musí to přijít nadpřirozeným způsobem. Záleží to na tvém postoji vůči tomu. Můžeš se postavit na stranu kněží a označit to jako od ďábla; můžeš se postavit na stranu věřících a označit to jako od Boha

přicházející. Z toho způsobu, jak tomu věříš, přijde tvá odměna. Jestliže mi Bůh zjeví tvoji nouzi zjeví, přijmeš Ho potom jako takového, který napraví tvoji bolest? Neznám tvoji žádost, ale vím, a rovněž i ty jsi si vědoma toho, že se něco odehrává.

Dovol, abych ti řekl, že to, co pociťuješ, potom poznáš. Je to skutečně příjemný líbezný pocit. Hledím přímo na toto světlo, toto světlo jantarové barvy, jež je nad tou ženou. Ta žena trpí žaludeční nemocí. Má nádor ve svém žaludku. Není odtud; přicházíš z Wisconsinu. Souhlasí to? Jistě. Jsi nyní uzdravena. Tvá víra tě uzdravila.

Řekněte mi, koho se ta žena dotkla? Jsem od ní vzdálen asi 25 metrů. Dotkla se Ježíše Krista, Velekněze. Věříte tomu?

Dívám se na ženu, s níž jsem mluvil. Vidím tuto ženu. Velice se modlí za jednoho muže. Řekla mi, že vzala s sebou jednoho muže, avšak jinak mi o něm nic neřekla. Její jméno je paní Waldrop. Přichází z Phoenixu. Byla vzkříšena z mrtvých. Lékař přišel s rentgenovým snímkem a ukázal rakovinu v srdci. Zemřela v modlitební řadě. Jak dlouho tomu je, paní Waldrop? Osmnáct let; a dnes večer tam sedí jako živé svědectví.

Její lékař přišel do shromáždění, přinesl snímek a řekl: „Jak ta žena může žít?“ Avšak tam ona je a nemá po tom žádné stopy. Někoho s sebou přivedla a modlí se za něho. Má cukrovku a je smrtelně nemocen. To jsem věděl. Modlíš se však a víš, že nemohu vědět, kdo je ten muž, paní Waldrop.

Přichází z Missouri a jmenuje se pan Cooper. To souhlasí. Nyní věříš? Můžete se vrátit domů, neboť jste zdrav, můj pane. Záleží na vás, zda věříte.

Zde je žena, která trpí na astma. Nastaly komplikace. Ona není odtud. Sedí tam v posluchačstvu; doufám, že pochopí, že je míněna ona. Není odtud, nýbrž z Georgie. Paní McKenny, věříš z celého srdce, že tě Bůh uzdraví? Vstaň, prosím, jestliže jsem ti neznámý a všechno souhlasí. Ježíš Kristus tě uzdravuje. Věříš tomu?

Za mnou sedí muž, který má spojení s Bohem. Má přání. Je to jeho dítě, které má srdeční neduh. Lékař řekl, že má na srdci šelest. Jméno toho muže je pan Cox. Vstaň, pane Coxi. ON řekl i Sáře, která se nacházela za Ním, co si myslila.

Na druhé straně chodby, trošku dále vzadu se nachází jeden muž, který není odtud, nýbrž z Nového Mexika. Nikdy ve svém životě jsem ho neviděl. Vidím ho nyní přede mnou, přestože se nachází za mnou. Přichází z Nového Mexika. Ten muž má dceru, o kterou je starostliv. To děvče má

něco v ústech. S patrem není něco v pořádku. Jméno toho muže je pan West. Povstal bys, prosím. Jsem pro něho úplně neznámý člověk, avšak Bůh Pán jeho dítě uzdraví. Věříš nyní z celého srdce?

Kolik z vás věří z celého srdce? Není Ježíš tentýž, včera, dnes i na věky? Přijímáte Ho nyní za svého Záchrance? Zdvihněte své ruce. Věříte, že je vaším Uzdravovatelem?

Zde je jedna osoba, která je ochrnuta. Leží na nosítkách. Slyšíš mě přes mikrofon? Neznám tě; jsi jen ženou, která tam leží. Kdybych tě mohl uzdravit, učinil bych to. Avšak já nemohu uzdravovat. Jsem jen člověk, Jeho dítě. Neznám tě. Ty jsi žena, já muž. Toto je poprvé v našem životě, že se potkáváme. Jsi zde skutečně poprvé a teprve nedávno jsi sem byla přinesena. Přišla jsi sem zdaleka. Stín smrti je nad tebou. Máš rakovinu. Není to ochrnutí, nýbrž rakovina. Lékaři pro tebe nemohou již nic udělat. To souhlasí. Jsi si jista, že musíš umřít. Lékaři již nic pro tebe nemohou učinit.

V bráně Samaří se kdysi nacházeli čtyři malomocní. Tito malomocní si řekli navzájem: „K čemu zde máme zůstat, dokud nezemřeme, neboť všichni umírají hladem, a jedí dokonce své vlastní děti?“ Řekli: „Půjdeme do nepřátelského tábora Syřanů. Zabijí-li nás, tedy zemřeme, nechají-li nás ale na živu, tedy budeme žít.“ Riskovali to a zachránili svojí vírou nejen sebe, ale i všechny ostatní.

Také ty umřeš; ty však nejsi prošena, abys šla do nepřátelského tábora, nýbrž jsi pozvána, abys přišla do Otcova domu. Zemřeš na rakovinu; ledaže by Bůh něco učinil, jinak nemůžeš dále žít. Nejsi z tohoto města ani okolí. Přicházíš z daleka, totiž z města Milwaukie. To souhlasí. Věříš? Přijímáš nyní Boha za svého Uzdravovatele? Jestliže to činíš, nehleď na to, jak jsi slabá, jak upoutána na lůžko. Myslím, že na tvém místě bych ve jménu Ježíše Krista vstal, vzal ta nosítka, šel domů a žil ku cti Boží. Věříš, že jsem Boží prorok? Pak vstaň a jdi domů. Bud' zdráva! Neboj se, zdvihni se z těch nosítek. Bůh tě uzdraví.

Někdo jí pomozte, aby se mohla zdvihnout a mohla do ní vejít síla. Věříte Bohu? Nechte jí přijmout trochu síly, bude zdráva. Tak je to správné, sestro. Tak ona stojí ve jménu Pána Ježíše Krista. Povstaňme a přinesme Bohu dík. ON je tentýž, včera, dnes i na věky. Pán Ježíš vás požehnej.

*

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo,
[www. freie-volksmission. de](http://www.freie-volksmission.de)

Svobodná lidová misie CZ, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz, 281 931 729
www.svobodnalidovamisie.cz

Slobodná ľudová misia SK
I. Krasku 18, Trnava, 91705
e-mail: info@misia.sk, 0905 414 701
www.misia.sk

WB 1965-02-21
Kdo je tento Melchisedech?
CZ